

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 2634 van 16 oktober 2007
in de zaak X/ IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Tsjaadse nationaliteit, op 23 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 juli 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van het toen geldend artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 31 juli 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat loco mr. G. DEAM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten voor de beoordeling van de zaak:

Verzoeker, van Tsjaadse nationaliteit verklaart dat hij op 20 juli 2003 in België is aangekomen. Op 24 juli 2003 vraagt hij de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 9 oktober 2003 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 augustus 2003 tot weigering van verblijf (stukken 6-14).

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal hebben verzoekers een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State. Verzoeker dient een vordering tot schorsing in bij de Raad van State (stuk 20).

De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken geeft een bevel om het grondgebied te verlaten op 26 juni 2004 (stuk 19).

Op 13 oktober 2005 dient verzoeker een aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf op grond van (oud) artikel 9 lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) (stuk 23). Deze aanvraag werd op 18 juli 2007 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2003 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, een Engelse taal cursus heeft gevolgd alsmede verschillende beroepsopleidingen, zicht op werk heeft, partner is in een BVBA en secretaris is van een VZW, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1930 in België wordt ingediend

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 24.07.03. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.10.03 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan hem betekend dd. 14.10.03. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure (namelijk minder dan 3 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielpprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Tot slot hebben de problemen in zijn land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet van 1980 in België in te dienen.”

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd door het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).*

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling» een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie en/of de documenten die werden afgegeven op het ogenblik dat belanghebbende zich vluchteling verklaarde dienen te worden ingetrokken.”

Op 31 juli 2007 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten met als motivering: “De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980).”

2. Wat de ontvankelijkheid betreft:

2.1. De verwerende partij voert aan dat de vordering in toepassing van artikel 39/69 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient verklaard te worden bij gebreke aan een

ondertekening door de verzoeker of diens advocaat en het melden van de taal voor het horen ter terechtzitting.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het verzoekschrift ondertekend werd door de raadsman van de verzoeker.

De ratio legis van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet kan alleen maar opgevat worden als de wil van de wetgever om de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe te laten om te bepalen of een tolk aanwezig dient te zijn op de terechtzitting. Dit verzuim brengt niet de nietigheid van het hele verzoekschrift met zich mee. De procedure is hoofdzakelijk schriftelijk (artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet) en het verzuim brengt geen nadeel aan de verwerende partij. De enige sanctie die voorzien is dat de verzoeker wel wordt geacht af te zien van de mogelijkheid om gehoord te worden door middel van een tolk (VBV, nr. 04-2072/interlocutoire, 28 maart 2007; RvV, nr. 553, van 3 juli 2007; RvV, nr. 554, 3 juli 2007).

De exceptie wordt verworpen.

2.2. De verwerende partij stelt dat in zoverre de vordering gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten deze onontvankelijk is bij gebreke aan belang.

Verzoeker getuigt inderdaad niet over het rechtens vereiste belang. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste asielaanvraag van verzoekers werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 9 oktober 2003 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een hangende procedure voor de Raad van State heeft geen schorsend karakter. In het verleden werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven op 12 augustus 2003 en op 26 juni 2004. Dit laatste bevel, gegrond op artikel 7, al. 1, 1° en artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is definitief en uitvoerbaar vermits het niet werd aangevochten. Hieruit volgt dat bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel, de verwerende partij niets anders vermag dan in uitvoering van het huidige artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers, zich illegaal op het grondgebied bevinden, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Dit bevel zou een identieke motivering bevatten met nog steeds hetzelfde ongunstige gevolg voor verzoeker. Een aanvraag tot machtiging tot verblijf verhindert niet dat hem opnieuw een bevel om grondgebied te verlaten kan worden gegeven. Een eventuele vernietiging van de beslissing van 18 juli 2007 kan de verzoeker geen nut opleveren, zodat hij geen belang heeft bij de vernietiging van de bevelen. Het beroep hiertegen is niet ontvankelijk.

3. Op proceduraal vlak.

3.1. Verzoeker heeft twee verzoekschriften neergelegd Ter zitting doet verzoeker afstand van zijn eerste verzoekschrift van 23 augustus 2007.

3.2. Bij aangetekend schrijven van 2 oktober 2007 legt verzoeker een “replekmemorie” neer.

Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt wat volgt:

“de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist.”

In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een repliekmemorie voorziet. Bovendien is de procedure voor de Raad voor vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurd en niet op eigen initiatief van de partijen. De repliekmemorie wordt ambtshalve uit de debatten geweerd.

4. Onderzoek van het dossier:

4.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en de schending van artikel 4 en artikel 2 §1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker betoogt dat voormeld artikel 9 de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toekent aan de "Minister of zijn gemachtigde". Hij argumenteert dat het voornoemd ministerieel besluit voorziet dat de bevoegdheid van de minister bij een beslissing omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet, kan worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. De attaché C.W., die de bestreden beslissing heeft genomen, is geen beambte titularis van een raad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

Artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt wat volgt: *"oor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § § 1 en 3, 51/6, 51/è, 51/!, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, § 1."*

Artikel 2 §1 voorziet: *"Voor de toepassing van artikel 7, tweede tot vierde lid, artikel 25, vierde lid, artikel 27, eerste en derde lid, en artikel 29, tweede lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in de vakklasse A1 ingedeeld is"*.

Uit het door de verwerende partij neergelegde en door verzoeker niet betwiste attest (stuk 1), blijkt dat de heer C.W. als contractueel attaché tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de Dienst Humanitaire Regularisatie en dat zij ingevolge het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995, artikel 4, gemachtigd is beslissingen te nemen omtrent aanvragen tot machtiging tot verblijf.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsverplichting zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het ten tijde van de

bestreden beslissing geldende artikel 9, lid 3, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM).

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsverplichting heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de juridische en feitelijke overwegingen kent. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Betreffende de schending van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, lid 3, van de Vreemdelingenwet argumenteert verzoeker dat vermits de verweerder in zijn motivering schrijft dat de aangehaalde elementen “geen uitzonderlijke omstandigheid” vormen en dat de in de aanvraag vermelde motieven op zich “niet uitzonderlijk” zijn, hij niet kan uitmaken of de elementen in aanmerking genomen werden als buitengewone omstandigheid of niet. Aldus zou de Dienst Vreemdelingenzaken een verkeerde toepassing hebben gemaakt van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, lid 3, van de Vreemdelingenwet.

De begrippen uitzonderlijk en buitengewoon moeten in deze context echter als synoniemen worden beschouwd. In de franse tekst is er sprake van “circonstances exceptionnelles” wat bij een letterlijke vertaling uitzonderlijke omstandigheden betekent. Terwijl een letterlijke vertaling van “buitengewoon”, “extra-ordinaïr” is, wat duidelijk aantoonst dat in deze context de begrippen als synoniemen moeten worden gezien. Daarenboven is het duidelijk dat de bestreden beslissing de elementen onderzocht heeft in de zin van buitengewone omstandigheden, daar de bestreden beslissing het verzoek onontvankelijk verklaart en als eerste reden aanhaalt dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen. Er is dan ook geen sprake van een foutieve toepassing van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet. Verder argumenteert verzoeker dat hij bij zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf expliciet verwezen heeft naar zijn asiëldossier, met de vraag een beoordeling te maken in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat de loutere verwijzing van de bestreden beslissing naar de asiëprocedure onvoldoende is om te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

Het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In “buitengewone omstandigheden” wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet heeft verzoeker met betrekking tot de buitengewone omstandigheden het volgende aangevoerd:

Verzoeker stelt dat hij een relatie had met de nicht van de president X terwijl hij traditioneel gehuwd was met mevrouw A., die behoorde tot een andere etnische groep dat verzoekers familie. De familie van zijn vrouw zette hem onder druk opdat hij zijn relatie zou stoppen met mevrouw A. Zijn broer werd door deze familie meegenomen en geslagen en verdween. Door de schoonfamilie werden militairen naar zijn onderduikadres gestuurd. Hij werd geslagen en gevangen genomen en kan door deze reden niet terugkeren. Uit stuk 9 blijkt dat de asielaanvraag dezelfde feitelijkheden bevat. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geen geloof gehecht aan dit relaas.

De bestreden beslissing overweegt het volgende met betrekking tot de buitengewone omstandigheden: " *Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 24.07.03. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 10.10.03 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, aan hem betekend dd. 14.10.03. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.*

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie...

Tot slot hebben de problemen in zijn land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet van 1980 in België in te dienen."

De elementen die verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft aangehaald als zijnde uitzonderlijke omstandigheden waardoor hij de aanvraag niet kan indienen in zijn land

van herkomst blijken dezelfde te zijn als deze die hij heeft aangehaald voor de diverse asielinstanties.

Terecht motiveert de bestreden beslissing dat de problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp waren van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, die werd afgewezen.

In zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker enkel in het algemeen dat voor zover hij niet als politiek vluchteling kan erkend worden, deze problemen eveneens buitengewone omstandigheden zijn in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoeker heeft echter geen concrete elementen aangehaald die erop wijzen dat hij in zijn land van herkomst dient te vrezen voor een dergelijke onmenselijke en vernederende behandeling. Op goede gronden heeft de gemachtigde van de minister aldus vastgesteld dat de bescherming van artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden zal plaatsvinden, dat verzoeker zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs, dat verzoeker enkel bij een bewering blijft die niet wordt toegepast op de eigen situatie en dat de loutere vermelding niet volstaat om als buitengewone omstandigheid erkend te worden. Verzoekers argument faalt. Verzoeker slaagt er geenszins in de onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De bestreden beslissing houdt geen schending in van artikel 3 EVRM, noch van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet, noch van de motiveringsverplichting.

Door te verwijzen naar de vele cursussen en gevolgde opleidingen, de erkenning van zijn Tsjaads diploma, de werkaanbiedingen en het oprichten van een VZW en de stelling dat het begrip privé-leven het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, duidt verzoeker niet aan in welke zin artikel 8 van het EVRM wordt geschonden.

Artikel 8 E.V.R.M. omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De verzoeker is onderworpen aan artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. De verzoeker laat het determinerend motief dat hij niet ten laste kan worden beschouwd van een minderjarig kind ongemoeid en toont bijgevolg geen schending van artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet aan, zoals onder het eerste middel besproken. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953 van 26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936 van 30 april 2004).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Er is grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN